

Til § 10.

Naar Skyldneren eller de, der opgøre hans Bo, i en offentlig Indkaldelse til hans Kreditorer have opfordret disse til at melde sig inden en vis Frist, synes det naturligt, at det saa ogsaa skal — som bestemt i nærværende Paragrafs første Stykke — være tidsnok, naar Fordringshaveren melder sig inden Udløbet af denne Frist. Og naar han saaledes har meldt sig, synes det endvidere naturligt, at han derefter foreløbigt kan forholde sig rolig og, uden at foretage yderligere Skridt, afvente, at hans Fordring bliver betalt. En modsat Ordning vilde let kunne gøre Indkaldelsen til en Snare for Kreditor. For de Tilfældes Vedkommende, hvor Indkaldelsen er stiet under en offentlig Skiftebehandling, hvorunder Kreditorerne have Krav paa at blive dækkede, saavidt Boet tilstrækker, inden Skifteretten kan slutte Behandlingen, behøves ingen særlig Regel i den sidstnævnte Retning, idet Anmeldelsen i Boet her betragtes som Paatale af Fordringen og har de Virkninger, som angives i Forslagets § 13. Derimod vil en særlig Bestemmelse i Loven være nødvendig for Tilfælde, hvor Indkaldelsen er udstedt udenfor saadan Skiftebehandling, saaledes navnlig, hvor Proklama er udstedt af selvstændige Arvinger, af Enke, der hensejdes i uskiftet Bo, i Bo, som behandles efter Reglerne i Skiftelovens Kap. V eller VI, eller endelig isølge Bevilling for Skyldneren til at indkalde sine Kreditorer med præklusiv Virkning. En saadan Bestemmelse er derfor optagen i Paragraffens andet Punktum. Den foreslaede Frist af et Aar efter Indkaldelsesfristens Udløb er funden at ville være tilstrækkeligt rummelig for alle Tilfælde. Naturligvis vilde en Frist af denne Længde i og for sig ikke udcrøves, hvor det anmeldte Krav straks er blevet tilbagevist; men det falder af sig selv, at Lovens Regel ikke henfigtsmæssigt kan nuanceres efter alle tænkelige Kombinationer.

§§ 11 til 13

fastsætte de Regler, hvori den almindelige Sætning, der er udtalt straks i Lovforslagets § 1, første Stykke, faar sin nærmere Udvikling. — den Sætning nemlig, at det, for at Dom eller Fyldestgørelse ad eksklusiv Vej skal kunne opnaas for en Fordring, ikke er nødvendigt, at man endnu i det Øjeblik, Dom skal affiges eller Udlæg gives, er indenfor Forældelsesfristen, men at det er nok, at Paatalen, hvorunder Dom eller Fyldestgørelse søges, er begyndt inden Fristens Udløb. De Punkter, som der i saa Henseende tiltrænges Regler om, ere: (1) hvilket bestemt procesuelt Skridt der ved ethvert enkelt

Slags Forsøgning i denne Henseende skal gælde som Begyndelse; (2) med hvilken Hurtighed — saa langt som Fordringer i denne Retning skulle stilles — de enkelte Skridt, hvorigennem Forsøgningen skrider frem, maa være fulgte paa hinanden; og (3) om og under hvilke nærmere Betingelser Forsøgningen, i Fald den ikke har naaet sit Maal, skal kunne genoptages under en ny Forsøgning, — eller, om man vil udtrykke det saa, om og under hvilke Betingelser Skridt, som, procesuelt set, udgøre forskellige Forsøgninger, i den omhandlede Henseende skulle kunne behandles som Led i en og samme Forsøgning. Det er dette, nærværende tre Paragraffer give Regler om.

Med de umiddelbart foranslaaede Bestemmelser i §§ 7 til 10 have §§ 11 til 13 det tilfældes, at de tage Sigte paa en snævrere Situation, for saa vidt som de ere tænkte og formede med det Tilfælde for Øje, at Kreditor ved Forældelsesfristens Udløb vel har begyndt men ikke har faaet afsluttet et Søgmaal eller anden Forsøgning. For de Tilfældes Skyld, hvor ikke blot Paatale er begyndt, men Dom eller Fyldestgørelse naas, inden Forældelsesfristens Udløb, tiltrænges nemlig ingen saadanne Regler. Her naas for den paagældende Fordrings Vedkommende overhovedet ikke frem til et Tidspunkt, hvor der kunde rejses Spørgsmaal, om ikke den Virkning, Forældelsesloven knytter til Udløbet af sine Frister, maatte være indtraadt. Fyldestgøres Fordringen, er den dermed ude af Verden. Saaas Dom for den — hvad enten dette nu sker tre Maanedre, et halvt eller helt Aar, eller to, tre eller flere Aar, efter at den er forfalden — er derved tilvejebragt et nyt Søgmaalsgrundlag; og at dette fra nu af bliver Udgangspunkt for Lovens Frist, er hjemlet ved Bestemmelserne i §§ 4 til 6, om hvilke der er talt ovenfor. Hvor paa den anden Side en begyndt Paatale ender mere end seks Maanedre før Forældelsesfristens Udløb uden at have ført til sit Maal, saa Reglerne i §§ 11 til 13 heller ingen Anvendelse; her indtræder overhovedet ingen Virkning af de foretagne Skridt.

De enkelte Bestemmelser i §§ 11 til 13 (med Undtagelse af den tidligere omtalte Bestemmelse i sidstnævnte Paragrafs andet Punktum) ere i de væsentlige Træk dels en Gengivelse dels en videre Udvikling af, hvad der formenes at være gældende Ret paa det foran betegnede Omraade.

Til § 11.

I Paragraffens første Stykke er den Regel opretholdt, som nu gælder ved type